

**Шинохти ойини
“Баҳоият” ва хилофи он
бо ислом!!!**

[Тоҷикӣ – Таҷики – طاجيکيۃ]

Муҳаммадиқболи САДРИДДИН

Сомонаи Васатият

2014 - 1435

IslamHouse.com

معرفة البهائية و خلفها مع الإسلام

«باللغة الطاجيكية»

محمد إقبال صدر الدين

موقع الوسطية

2014 - 1435

IslamHouse.com

Шинохти ойини “Баҳоият” ва хилофи он бо ислом!!!

Алҳамдулilloҳи раббил ҷоламин ва салоту васалому ало Муҳаммад ва ало олиҳи ва асҳобиҳи ва тобеъин, аммо баъд...

Ҳадаф аз навиштани ин матлаб саволҳои бешумори хонандагон, нисбати ин фирқа буд, ки маро водор ба таҳияи ин мавзӯ намуд ва аз рӯи баъзе оморҳои ғайрирасмӣ дар ҷомеаи имрӯзии Тоҷикистон беш аз 10 000 (даҳ ҳазор) нафар пайравони ин ойини ботил аз худ дарак медиҳанд, ки ин барои миллати тоҷик як мусибати бузургест.

Дар сарзаминҳои исломӣ фирқаҳо ва мазоҳиби зиёде ба вучуд омаданд, ки дар ибтидо иддаои ислом намуда, сипас аз он хорич мешуданд. Айни ҳол дини ҷадидеро рӯйи кор овардаанд. Ин фитнаҳо аз ҳамон қарни аввал гиребонгири мусалмонон шуд ва то ба имрӯз низ идома дошта, ҳамчунон ҷанг миёни ҳақу ботил идома дорад, аммо ҳеч кадом аз ин фирқаҳо ёрои бақо ва муқовимат дар баробари исломи ҳақиқӣ, ки ҳамон Қуръон ва роҳу равиши паёмбар (с) аст, надоранд: **«Аз осмон об фиристод ва ҳар рӯдхона баандозаи**

хеш чорӣ шуд ва оби равон кафк бар сар овард ва аз он чӣ бар оташ мегудозанд, то зевару матоъе созанд низ кафеке бар сар ояд. Худо барои ҳаққу ботил чунин масал мезанад. Аммо кафк ба каноре афтад ва нобуд шавад ва он чӣ барои мардум судманд аст дар замин пойдор бимонад. Худо инчунин мисол меорад.»

(Сураи Раъд, ояти 17)

«Кафк рӯи об ба ҳадр меравад, аммо ончӣ барои мардум муфид аст (худи об) дар замин боқӣ мемонад.»

Аммо ҳар гоҳ фитнае хомӯш мешавад, фитнаи дигаре ҷойи онро мегирад.

Душманони ислом ҷанги фикриро замоне оғоз намуданд, ки аз рӯёруӣ мусаллаҳона очиз монданд. Ислом дар ҷанг бо куффори Қурайш ба пирӯзӣ расид ва бар душманони худ дар соири ҷазираи Араб ғолиб шуд ва дар қаламрави худ по ба хорич аз ҷазираи Араб ниҳод ва билохира Эрон ва Рум ду абарқудрати он замонро мағлуби худ сохт. «Ислом дигар ба унвони абарқудрати ҷаҳонӣ шинохта шуда буд ва душманон ҷасорати рӯёруе дар майдони ҷангро бо он надоштанд. Ин буд, ки ба фикри чора афтоданд ва афкоре мунҳариф ва муҳликеро ба баъзе аз фиребхӯрдагони мусалмон

таҳмил ва ба онҳо нишон доданд». Ва фирқаҳое ҳаммонанди хаворич, муътазила, суфиҳои кубурӣ ва гумроҳ ва дур аз мазоҳиби Аҳли Суннат , Қозиёни... ва ахиран дар соли 1223 ҳ.ш. зери назар ва нақшаи русҳо бо таъйиди саҳюнист ва англис фирқаи “Баҳоият” таъсис гирифт ва душманони ислом бо «силоҳи баҳоият шонси худро дигар бор дар ҷанг бо ислом озмӯданд ва то ҷое ба гумроҳ намудани бархе дар таъсиси ин фирқаи золу гумроҳ муваффақ ҳам шуданд».

Нигоҳи кӯтоҳ ба таърихи баҳоият

Асли фирқаи баҳоиятро шахсе бо номи Мирзоалӣ Муҳаммади Шерозӣ мулаққаб ба Боб таъсис намуд. Вай дар Шероз мезист. Дар соли 1223 ҳ.ш. ҳангоме, ки 25 сола буд, худро имом Маҳдӣ қаламдод намуд ва иддао дошт, ки зухур кардааст. Фикри маҳдавият аз замоне дар зехни вай русух кард, ки дар синни 17 солагӣ дар Бӯшаҳр шарики тағои худ дар тичорат шуд. Дар ин мавқеъ яке аз шогирдони Раштӣ (Раштӣ яке аз шогирдони Аҳмади Эҳсой аст, ки мазҳаби вай ба шайхӣ маъруф аст, онҳо ақида доранд, ки ҳашри инсон ба рӯҳ аст на ба ҷисм, инчунин ақида доранд, ки имоми дувоздаҳум Маҳдӣ аз дунё рафта, аммо рӯҳи вай ба мулло Алӣ пайваста ва дубора дар қолаби шахси ҷадиде мутаваллид хоҳад шуд) ба номи Саид Ҷаводи Таботабои Карбалой бо

вай тамос гирифт ва таъолими шайхияро дар зеҳни вай русух дод. Таботабой ба вай чунин талқин мекард, ки вай (Мирзоалӣ Муҳаммад) хусусиёти Маҳдиро доро аст. Ин ҳарф дар дили вай таъсири басазое ниҳод ва фикрашро бад-он машғул намуд. Чунин фикр мекард, ки агар иддаои Маҳдӣ буданро намояд мақоми волоеро касб хоҳад кард. Ин буд, ки дар канори тичорат ба чизе аз фарогирии таъолими дин ва риёзаткашӣ машғул шуд. Чун Мирзо ба аъмоли ғайри оддӣ, ҳамчунин истодан дар офтоби сӯзон бидуни либос ва хилват... машғул буд. Тағояш аз ҳоли вай ба тарс омад ва ўро ба Карбало фиристонд ва яке аз шогирдони Козими Раштӣ гардид. Козими Раштӣ дар дарсҳояш доиман ба қурбати зуҳури Маҳдӣ таъкид менамуд ва аҳёнан ўро васф карда, иддао мекард, ки Маҳдӣ ҳамакнун дар миёни мост. Ин буд, ки баъд аз марги Раштӣ Мирзоалӣ Муҳаммад худро ноиб ва муқаддимае барои зуҳури Маҳдӣ хонд ва ба Боб (дарвоза) маъруф гашт. Мазҳаби вай ба номи Бобӣ шинохта шуд. Бо ин иддао, ки вай ноиби Маҳдӣ аст ва нури илми имом ба вай ато шуда, ашхосе даври вай гирд омаданд ва чашму гӯш баста, аз вай итоат мекарданд. Баъд аз он Мирзоалӣ Муҳаммад по фаротар ниҳод ва иддаои ноибулимом буданро канор гузошта, худро шахсан Маҳдӣ муаррифӣ кард. Ва иддао намуд, ки Худо дар вай ҳал шуда, вай роҳест барои зуҳури Мусо ва Исо. Чун

рӯҳониён мутаваҷҷеҳи газофағӯиҳои вай шуданд, бар зидди вай қиём карданд ва баъзе аз сарони ҳукумат маҷлиси баҳсро доир намуданд, то рӯҳониён бо онҳо баҳсу гуфтугӯ намоянд, ки дар натиҷа баъзе аз баъзеи дигар онҳоро девонаву камақл хонданд. Мирзоалӣ Муҳаммад дар Шерозу Исфаҳон боздошт шуд, сипас ҳукумати Эрон дар замони Носириддиншоҳ ўро ба Табрёз фаро хонданд, ки мунҷар ба даргирии хунине миёни тарафдорони Мирзо ва мардум гашт ва саранҷом давлат ўро дар соли 1228 ҳ.ш. ба дор овехт. Баъд аз ба дор овехта шудани Мирзоалӣ маъруф ба Боб, Бобиҳо нақшаи террори Носириддиншоҳро дар сар гирифтанд, ки ду нафар аз онҳо ба шоҳ ҳамлавар шуданд, аммо ба шикаст анҷомид ва ин амалиёти тархрезिशудаашон хунсо гардид. Ин буд, ки давлат хатари онҳоро дарк карда буд ва онҳоро торумор сохт ва ду тан аз шогирдон ва муридони Боб бо номҳои Субҳи Азал ва Мирзоҳусейн Алӣ (Баҳоу ллоҳ) таъбид, яъне бадарға гаштанд, ки Субҳи Азал дар Қибрис ва Баҳоуллоҳ дар Акка Фаластинро мақарри фаъолияти худ қарор доданд. Аз ин рӯ мазҳаб ба номи вай машҳур гашт ва пайравони Субҳи Азалро “Бобия” номиданд. Асос ихтилофи ин ду нафар бар ин мабно буд, ки Субҳи Азал мехост Бобия бар ҳамон асосе, ки Мирзоалӣ бино ниҳода буд, истимрор ёбад, аммо баҳоият по фаротар ниҳод ва мақоми Мирзоалиро ба худ нисбат дод ва зуҳури

Мирзоалиро муқаддимае барои зуҳури худ иддао кард, ҳамчунин иддао намуд, ки Худо дар вай ҳал шудааст.

Баҳой дар Акка ба нигоштани мазҳаби ширкогини худ пардохт. Дар нигориши худ бо Қуръон муҳолифат намуд ва иддао кард, ки ҳар чӣ дар китобаш ба номи (китоби Ақдас) дарҷ шуда, ҳамааш ваҳй аст ва он чизе, ки вай ба сӯи он даъват мекунад аз ислом нест, балки дине аст ҷадид, ғайр аз ислом. Ин ҳамон нуқтаи ҷудой миёни **“Бобиён ва Баҳоият аст”**, зеро ки Боб (Мирзоалӣ) иддао мекард, ки омада, то исломро таҷдид намояд, аммо Баҳо сарехан эълони дини ҷадидеро намуд ва бар хилофи Мирзоалӣ ва Субҳи Азал исломро аз суҳанони палиди худ пок сохт.

Баҳо китобҳои худро дар Машриқу Мағрибзамин мунташир сохт ва навиштаҳои худро ҳаммонанди аҷзои Қуръон сура меномид. Вай дар рисолаҳои худ иддаои илми ғайб ва ҳудули Худоро дар худ менамуд, яъне ин ки Худо дар вай ҳал шудааст. Баҳо фарде буд маккор, аз ин рӯ вай ду солро дар саҳро гузаронид ва иддао мекард, ки баргашти ӯ бо ваҳйи илоҳӣ сурат хоҳад пазируфт. Баҳо мегуфт: Зуҳури Мусо, Исо ва Муҳаммад башорате барои зуҳури вай аст. Ҳамчунон ки ислом иддаиёни моқаблашро насх карда, Баҳо низ исломро

мансух ва лағв намудааст. Баҳо ҳамчунин худро ба сифоти Худо мутасиф кард ва ин ки ӯ масдари афъоли Худованд буда, мақсуд аз Рабулоламин яъне Худованд (наъзубиллоҳ мин ҳозал залол) худи ӯст.

Баъзе аз ақоиди баҳоият

Мазҳаби баҳоият дорои умури ақидатӣ ва амалист, аз ҷумла ақоид ва афкори онҳо ба шарҳи зер аст:

- 1- Қиёмат ва охиратро инкор мекунанд ва мегӯянд: Аз ҷумлаи чизҳои мубҳам ва ғайри маъқул аз ҳамон рӯзҳои пайдоиши дунё масъалаи ҳашру нашр аст. Онҳо касонеро, ки дар умури охират Қуръонро тасдиқ кунанд, маҳкум ба ҷаҳлу куфр менамоянд.
- 2- Баҳоӣҳо Мирзо Ҳусайни Алӣ (Баҳо)-ро маъбудӣ худ медонанд ва ба сӯи қабри ӯ намоз мехонанд ва ҳаҷ мекунанд. Мирзо дар китоби «**Ақдас**»-и худ мегӯяд: «**Касе, ки қасди ман кунад, қасди Маъбудро кардааст.**»
- 3- Баҳо дар китоби худ мегӯяд: Малоика, яъне хотираи хуб, шайтон, яъне хотираи бад.
- 4- Қиблагоҳ ва зиёратгоҳи онҳо ҳамчун мусалмонон Каъба ва Макка нест, балки ба сӯи иқоматгоҳи Баҳо ибодат ва ҳаҷ мекунанд.
- 5- Баҳо ҳама қавонини исломӣ аз ҳалолу ҳаром ва аҳқому муомилотро ғалат донист ва ҳукми

ақдро ҷойгузини шаръиати ислом намуд(ин масъала албатта аз мазҳаби равофиз гирифта шудааст). Ин бечора агар ҳақро дарк карда буд, дармеёфт, ки қавонини исломӣ муҳолифи ақл нест ва адами қабули ақли вай нисбат ба баъзе аз қавонин исломи далолат бар нуқси қавонини исломӣ намедиҳад, балки далолат бар нуқси ақли худӣ ӯ мебошад, зеро шаръиати ислом бо ақли комил ва солим муҳолифат надорад (вале на ин ки ақл яке аз аркони шаръ бошад).

- 6- «Ҷиҳодро лағв намуд.» Баҳо мегӯяд: Аввалин башорате, ки ба муносибати зуҳури худ ба оламиён медиҳам, маҳви ҷиҳод аст. Ин суҳанро чандин бор дар китоби худ бо таъкид такрор кардааст ва ҳар бор мегӯяд: Лағви ҷиҳод ҳукми абадист ва ин ҳамон чизест, ки истеъморгарон шабу рӯз дар амалӣ шудани он мекушиданд, инчунин баҳоият собит мекунад, ки зодаву парвардаи истеъмори салибӣ ва саҳюнистон аст.
- 7- Баҳо ҳаммонанди яҳуд риборо бар пайравони худ ҳалол намуд ва замоне, ки яҳудӣ дар мавриди рибо аз Мирзо суол кард, дар ҳоле, ки яҳудӣ қаблан медонист, Мирзо чӣ ҷавоб хоҳад дод, Мирзо гуфт: Ин эълон аз чандин сол қабл аз малакути Раҳмон содир шуда,

Худованд мефармояд: (ки манзураш аз Худованд худи ўст) «Барои эҳсон ба мардум риборо монанди соири муомилот роиҷ байни онҳо гардонидам ва қалам бардошта шуд.» Яъне ин ҳукм тағйирнопазир аст.

- 8- «Назди баҳоиҳо ҳама чиз поку тоҳир аст ва начосате вучуд надорад.» Баҳо дар китоби «Ақдас»-и худ мегӯяд: «Ҳангоме, ки бо исмҳои хуб ва сифоти баланди худ ба ҳама чиз дар ин ҷаҳон назар андохтем, ҳар чиз дар дарёи таҳорат ғутовар шуд.»

Онҷӣ гузашт хулосаи баъзе аз ақоиди баҳоият буд, ки ба назар мерасад, то ин миқдор ҷиҳати шинохти он мазҳаб дар ин баҳси кўтоҳ кофӣ бошад ва чун ҳадаф истифодаи табақоти ҳама мардум аз ин баҳс мебошад ба зикри баъзе аз ақоиди онҳо иктифо намудем ва аз баёни ҷонибҳои амалии он чашм пўшидем, то барои хонандагон хастакунанда набошад. (Дар мазҳаби баҳоӣ ҳар зан ва марде дар сурати тавофуқ метавонанд амали занашўиро нисбат ба якдигар анҷом диҳанд, онҳо ҳамчунин ҳиҷобро барои зан ҳаром медонанд).

Баҳоият дар мизони ислом

Дар қавонини исломӣ касе, ки ҳукме ё ақидае ва ё матлаберо, ки дурустӣ ва сиҳати он дар дини

ислом ба вузӯҳ собит шуда бошад ва дар исботи он эҳтиёҷ ба баҳсу назар набошад рад ва инкор намояд, кофир шинохта мешавад.

Дар мавзӯе, ки гузашти баъзе аз ақоиди баҳоият баён шуд, ҳоло биёед он чи гузашт дар мизони ислом ва қонуне, ки зикр шуд, қарор диҳем, сипас дар мавриди онҳо изҳори назар намоем.

Яке аз ақоиди баҳоият, ки қаблан гузашт, ин буд, ки баҳоихо Мирзо Ҳусайн Алии (Баҳо)-ро маъбуди худ, (яъне Худои худ) медонанд ва ба сӯи қабри ӯ намозу ҳаҷ мекунанд ва худӣ Баҳо низ ба ин кор ташвиқ намудааст. Ин ақида на танҳо инкори асли бузурге аз усули ислом аст, балки радди он аслест, ки ҳама паёмбарон ба хотири он маъбус шудаанд. Худованди Мутаол дар Қуръон мефармояд: **“Дар миёни ҳар миллате паёмбаре фиристодем, ки Худоро бипарастед ва аз бут дурӣ чӯед. Баъзеро Худо ҳидоят кард ва бар баъзе гумроҳӣ муқаррар гашт. Пас дар замин бигардед, ки оқибати кори касоне, ки паёмбаронро ба дурӯғ нисбат медоданд, чӣ гуна будааст”**.

(Сураи Наҳл, ояти 36)

Худованд дар ин оят тасреҳ мефармояд, ки мақсади ҳама паёмбарон ин буд, ки мардумро ба сӯи ибодати Худо даъват кунанд ва аз тоғут барҳазар

доранд, аммо баҳоиҳо, Баҳоро, ки бандаи Худост ва фардест монанди онҳо халқшуда аз гил мепарастанд. Худованд мефармояд: «**Оё кофирон пиндоранд, ки бачои Ман бандагони Маро ба худой гиранд? Мо ҷаҳаннамро омода сохтаем, то манзилгоҳи кофирон бошад**».

(Сураи Каҳф, ояти 102)

Ва мефармояд: “**Ба ҷои Аллоҳ онеро (касери ё чизери), ки ба ту на суд мерасонад ва на зиён, махон. Агар чунин кунӣ, аз ситамкорон хоҳӣ буд**”.

(Сураи Юнус, ояти 106)

2. Инкори қиёмат ва ҳашру нашр, муҳолиф бо насу сареҳи Қуръон ва ради яке аз аркони имон аст. Чизе, ки баҳоият ба он муътақид нест, Худованд дар Қуръон мефармояд: “**Эй касоне, ки имон овардаед, ба Худову паёмбараш ва ин китоб, ки бар паёмбараш нозил карда ва он китоб, ки пеш аз он нозил карда, ба ҳақиқат имон биёваред. Ва ҳар кӣ ба Худову фариштагонаш ва китобҳояш ва паёмбаронаш ва ба рӯзи қиёмат кофир шавад, саҳт дар гумроҳӣ афтадааст**”.

(Сураи Нисо, ояти 136)

Ҳамзамон оёт дар мавриди фаро расидани рӯзи қиёмат ва куфр, касе, ки онро инкор намояд зиёд аст. Худованд мефармояд: «**Ва чун Парвардигорат ба фариштагон гуфт: «Ман дар замин халифае меофаринам», гуфтанд: «Оё касеро меофаринӣ, ки дар он ҷо ғасод кунад ва хунҳо бирезад ва ҳолонки мо ба ситоиши Ту тасбеҳ мегӯем ва Туро ба покӣ қарор мекунем?» Гуфт: «Ман он чиро донам, ки шумо намедонед».**

(Сураи Бақара, ояти 30)

Ва мефармояд: «**Ситоиш аз они Худованд аст, офаринандаи осмонҳову замин, он ки фариштагонро расулон гардонид. Фариштагоне, ки болҳое доранд, ду-ду ва се-се ва чаҳор-чаҳор. Дар офариниш ҳар чӣ бихоҳад (фариштагон, одамон ва дигар махлуқоти ҷаҳон) меафзояд, ҳаройна, Худо ба ҳар коре тавоност!».**

(Сураи Фотир, ояти 1)

Аз оёти мазкур бармеояд, ки мавҷуде ба номи малоика вуҷуд дорад ва манзур аз малоика, чунонки баҳоӣҳои гумроҳ онро тафсир мекунанд, иборат аз хотираҳои хуб нест ва имон ба онҳо яке аз аркони имон аст.

4. Ба наси сареҳи Қуръон қибла Каъба аст, на қабру иқоматгоҳи Баҳо. Худованд мефармояд: «Аз ҳар ҷое, ки берун шавӣ, рӯи хеш ба ҷониби Масҷидулҳаром кун. Ва ҳар ҷо, ки бошед рӯй ба он сӯй кунед, то ҳеч касро, ҷуз ситамкорон, бо шумо баҳсу мучодалае набошад. Аз онҳо матарсед, аз Ман битарсед, то неъматӣ хеш бар шумо тамом кунам, то ки ҳидоят шавед».

(Сураи Бақара, ояти 150)

5. Худованд мефармояд: «Онон, ки рибо меҳӯранд, дар қиёмат чун касоне аз қабр бармехезанд, ки ба осеби шайтон девона шуда бошанд. Ва ин ба ҷазои он аст, ки гуфтанд: «Рибо низ чун хариду фурӯш аст». Дар ҳоле, ки Худо хариду фурӯшро ҳалол ва риборо ҳаром кардааст. Ҳар кас, ки панди Худо ба ӯ расид ва аз рибохӯрӣ боз истод, Худо аз гуноҳони пешини ӯ даргузарад ва кораш ба Худо воғузур шавад. Ва онон, ки ба он кор бозгарданд, аҳли ҷаҳаннаманд ва ҷовидона дар он хоҳанд буд!».

(Сураи Бақара, ояти 275)

Ва мефармояд: «Онон, ки ба Худо ва рӯзи қиёмат имон доранд, ҳаргиз барои ҷиҳод кардан бо молу ҷонашон аз ту рухсат намехоҳанд ва Худо парҳезгоронро мешиносад! Касоне, ки ба

Худо ва рӯзи қиёмат имон надоранд ва дилҳояшонро шак фаро гирифтааст ва ин шак онҳоро ба ҳайронӣ афкандааст, аз ту рухсат мехоҳанд».

(Сураи Тавба, оёти 44-45)

Ояти 275-и сураи Бақара сарехан риборо таҳрим менамояд. Ҳамчунин оятҳои 44-45-и сураи муборакаи Тавба ба вузӯҳ далолат бар вучуби чиҳод медиҳад, аммо Баҳо ба нафъи истеъмори ва чиҳати мувофиқат бо яҳуд риборо ҳалолу чиҳодро лағв менамояд.

Биноан онҷӣ гузашт тардид дар куфр будани мазҳаби баҳой ва кофир будани пайравони он нест, зеро ҳамон гуна, ки зикр шуд, касе, ки як ақида ё ҳукм ё матлабе, ки дурустӣ ва сиҳати он дар дини ислом ба вузӯҳ собит шуда бошад, рад намояд, кофир шинохта мешавад, чӣ расад, ки онҳо тамоми аркони исломро мардуд медонанд.

Чун ҳукм ба куфри онҳо намудем, пас муқаррароти зер дар мавриди онҳо татбиқ мегардад:

1. Дурӣ аз издивоҷ бо ҳар як аз зан ва ё марди онҳо, зеро ки издивоҷ бо кофирон ҳаром аст. Худованд мефармояд: **«Занони мушрикарото имон наёвардаанд, ба занӣ магиред ва**

канизи муъмина беҳтар аз озодзани мушрика аст, ҳарчанд шуморо аз ӯ хуш ояд. Ва ба мардони мушрик то имон наёваранд, зани муъмина мадиҳед. Ва бандаи муъмин (ғулом, барда) беҳтар аз мушрик аст, ҳарчанд шуморо аз ӯ хуш ояд. Инҳо ба сӯи оташ даъват мекунанд ва Худо ба ҷониби биҳишту омурзиш. Ва оёти худро ошкор баён мекунад, то ки бияндешанд!».

(Сураи Бақара, ояти 221)

2. Ҳаром будани дасткуши онҳо, зеро ки аз шурути забҳкунанда он аст, ки мусалмонон ва ё аз аҳли китоб (яҳудиён ва масеҳён) бошад, аммо баҳой на мусалмон аст ва на аз зумраи аҳли китоб.
3. Вуруди онҳо ба Макка ҳаром аст, зеро Худованд мефармояд: **«Эй касоне, ки имон овардаед, мушрикон палиданд ва аз соли баъд аз ин сол набояд ба Масҷиду-л-ҳаром наздик шаванд. Ва агар аз бенавой метарсед, Худо агар бихоҳад, ба фазли хеш тавонгаратон хоҳад кард. Зеро Худо донову ҳақим аст!».**

(Сураи Тавба, ояти 28)

4. Оғоз ба салом нисбат ба онҳо ҷоиз нест, зеро паёмбар (с) мефармояд: « لَا تَبْدَعُوا الْيَهُودَ وَلَا النَّصَارَى بِالسَّلَامِ » *«Бар яҳуд ва насоро оғоз ба салом нақунед»* ва бо мушрикин, ки баҳоииҳо низ, аз зумраи онҳоянд дар мавриди салом монанди яҳуд ва насоро рафтор мешавад, аммо агар онҳо шуруъ ба салом карданд, ҷавоби саломи онҳо гуфтан воҷиб аст.
5. Намоз хондан бар онҳо, инчунин дуои мағфират нисбат ба онҳо ҳаром аст. Худованд мефармояд: *«Чун бимиранд, бар ҳеҷ як аз онон намоз макун ва бар сари қабрашон маист. Инҳо ба Худо ва расулаш кофир шудаанд ва нофармон мурдаанд!»*.

(Сураи Тавба, ояти 84)

Ва мефармояд: *«Набояд паёмбар ва касоне, ки имон овардаанд, барои мушрикон, ҳарчанд аз хешовандон бошанд, пас аз он ки донистанд, ки ба ҷаҳаннам мераванд, талаби омурзиш кунанд. Омурзиш хостани Иброҳим барои падараш набуд, магар ба хотири ваъдае, ки ба ӯ дода буд. Ва чун барои ӯ ошкор шуд, ки падараш душмани Худост, аз ӯ безорӣ ҷуст. Зеро Иброҳим бисёр худотарсу бурдбор буд!»*.

(Сураи Тавба, оёти 113-114)

6. Дафни онҳо дар мақбараи мусалмонон ҷоиз нест, зеро ки аз замони паёмбар (с) то ба имрӯз қабристони мусалмонон ҷудо аз қабристони куффор будааст ва имкон дорад, ки муъмин аз азоби атрофиёнаш мутааззӣ, яъне озор бубинад.

Райи анҷумани фатвои ҷомеъи Азҳар дар мавриди баҳой

Анҷумани фатвои Азҳар дар мавриди ин савол, ки оё баҳой аз мусалмонон ирс мебарад ё на, чунин посух дорад:

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على سيد المرسلين، سيدنا محمد وعلى آله وصحبه ومن تبعهم بإحسان إلى يوم الدين. اما بعد:

Анҷумани саволу шарҳ пайвасти он дар мавриди ақоиди мазҳаби баҳой тавассути саволкунандаро дарёфт намуд. Ва бад-ин васила эълон мекунем, ки баҳоият мазҳабе аст ботил ва на танҳо аз ислом нест, балки дар доираи яҳудият ва ё масеҳият низ намегунҷад ва дар сурате, ки мусалмоне пайрави он шавад, аз ислом хориҷ ва муртад шинохта мешавад, зеро ки ин мазҳаб дорои ақоиди зидди исломӣ аст, ки ислом худро аз он барӣ медонад. Аз ҷумла ин ақоид иддаои паёмбарӣ намудани баъзе аз раҳбарони ин мазҳаб ва кофир

донистани муҳолифини баҳой ва иддаои ин ки он мазҳаб ҳама адёнро лағв намудааст ва... дигар ақоид мебошад ва маълум аст, ки шаръан муртад на аз мусалмонон ирс мебарад ва на аз ғайри мусалмонон. Бар ин асос касе, ки баҳой шавад ба ҳеч вачҳ аз дигаре ирс намебарад, инчунин ҷавоби савол равшан гардид. (Ба китоби Ал-баҳоият салибият ал ғарас... исроилиятут тавҷеҳ таълифи Маҳмуд Собити Шозилӣ сафҳаи 126 муҷреъ шавад).

Феҳристи манобеъ

1. Доктор Абдумунъим Аҳмад ан Намр. Ал-бобия вал баҳоия таърих ва васоиқ. Қоҳира.
2. Аҳмад ибни Ҳачар оли Бутомии ал Банғалӣ. Ал-бобияту вал баҳоия ва аҳдофуҳо фӣ даъва ан нубувва ва раду алайҳимо.
3. Абдураҳмон ал Вакил. Ал-баҳоия торихуҳо ва аҳдофуҳо. Ҷидда. Чопи 2. 1407 ҳ.қ.
4. Маҳмуд Собити Шозилӣ. Ал-баҳоият салибият ал ғарас... исроилиятут тавҷеҳ. Қоҳира, чопи аввал, 1410 ҳ.қ.-1990 м.
5. Таърихи мазоҳиби исломӣ. Таълифи Муҳаммад Абузаҳра. Маркази паҳши дорулфикр ал арабӣ.
6. Ал мавсуа ал муясара фи адён ва мазоҳибил муъосира. Интишороти надват ал оламӣ ли шабобил исломӣ. Риёз, 1409 ҳ.қ. -1989 м.

7. Ҳукми торику салот. Таълифи Муҳаммад ибни Солеҳи Усаймин. Риёз, 1411 ҳ.қ.